

VIMECA SIEN

Sandhamni mõrvalood

Hetke ajal

Rootsi keelest tõlkinud Tiina Mullamaa

*Oma kallile tütrele
Camillale*

Sadam oli tulvil valgeid laevakeresid. Paadid olid täis pidutsevat rahvast.

Soe suveõhtu kubises sildadel edasi-tagasi liikuvatel vintis noorukitest. Kuid tütarlaps, kes selles rahvamassis taarus, külmetas nii, et lausa värises.

Rahvast oli palju, aga tema ei tundnud kedagi. Inimesed rääkisid ja naersid ülemeelikult. Hääled olid lausa lõikavad ja ta asetaskäed kõrvadele, et ei peaks seda lärmi taluma.

Meeleheitlikult kissitas ta õhtuvalguses silmi, püüdes leida tuttavat nägu.

Kamp teismelisi grillis liivarannal, kuigi sildid seda keelasid. Eemal seisis mitu kollastes vestides politseinikku ja veel mitu tükki lisandus neile punase sõidukiga, mis peatus restorani juures.

Tüdruk sillal politseinikke ei näinud. Ta heledad juuksed olid sassis ja silmad tardunult pärani. Ta lonkas kergelt, ühes jalas puudus king.

Keegi müksas teda ja ta põrkas vastu prügikasti.

Ta pilk eksles siia-sinna. Temast paiskus nuukse ja ta toetus vastu hüdranti. Kuid keegi ei pööranud talle tähelepanu, sumin ümberringi tõusis ja vajus, vali muusika summutas ta kurgust kerkivad kaehelvad hääled.

„Ma pean selle paadi leidma,“ halises ta.

Jälle müksas teda keegi ja nüüd kukkus ta päikesest palavale paadisillale pikali. Kurnatult jäi ta sinna istuma, suutmata end püsti ajada. Ta määrdunud põsed olid pisaraist võõdilised ja ta pomises midagi, millest keegi peale tema enda aru ei saanud.

Ta vabises ja püüdes sooja saada, pani ta endale käed ümber.

„Kas kõik on hästi?“

Üks keskeas paar jäi ta ees seisma.

„Kuidas sa ennast tegelikult tunned?“ küsis naine ja pani käe sõbralikult talle õlale.

Tüdruk tõusis ja jooksis minema mööda pikka pontoonsilda, mis viis kaile.

„Ma pean Victori üles leidma,“ pomises ta.

Muusika oli nüüd veel valjem.

Suurelt mootorpaadilt paiskasid tohutud mustad kõlarid õhku intensiivseid tehnorütme. Heli oli kurdistav ja vibratsioon levis tüdruku jalge alla betoonkaile. Laeva ahtritekil oli madal mahagonlaud, täis pooltühje klaase, konisid ja pudeleid. Laial valgel diivanil istus palja ülakehaga päevitunud noormees, käes sigarett. Ta heitis pilgu tüdruku kehale.

„Ega sa ennast üksikuna ei tunne?“ Noormees irvitas ja tegi keelega laia ringi. „Ma võin aidata.“

Tüdruk tõmbus eemale, taganes paar sammu ja jooksis teises suunas, tagasi maa poole.

Teda võttis vastu valgete mastide mets. Abitult vaatas ta kõiki neid paate.

„Victor,“ sosistas ta, kuna pisarad ta silmist hakkasid taas voolama. „Kus sa oled?“

Siis ei suutnud jalad teda enam kanda ja ta kukkus liivale.

Esmaspäev, 16. juuni 2008

1. peatükk

„NII TORE, ET läheme jaanipäevaks Larssonite juurde.“

Madeleine Ekengren pöördus Victori poole, kuid too ei võtnud vaevaks emale vastata.

Kell hakkas seitse saama. Aknast kostuv mootorimürin andis märku sellest, et isa Jaguar pööras parajasti garaaži. Madeleine vaatas oma peegelpilti hõbedakarva külmikuuksel ja kohendas blondi soengut.

Keda sa oma arust petad? mõtles Victor. Oma blondeeritud kiharate ja laubanaha alla süstitud Botoxiga. Keegi ei usuks, et sa oled alles kolmekümne viiene, kuidas sa ka ei püüaks.

„Victor?“

„Mina ei taha sinna tulla.“

„Me oleme ju alati nende pool käinud,“ lausus Madeleine, pilgus juba mõningane pingeline, nagu mõistmata, kuhu see jutuajamine välja viib.

Madeleine pani salatikausi lauale ja pöördus siis Victori poole.

„Mida sa siis teha tahad?“ küsis ta.

Victor põrnitses taldrikut.

„Ma kavatsen Tobbe ja veel paari sõbraga Sandhamni sõita. Christoffer laenab oma isa mootorpaadi, see on assoft.“

„Ära kasuta sõna *assoft*,“ ütles Madeleine masinlikult. „See pole üldse ilus.“

Oli päris selge, et ema ei taha, et Victor tähistab jaanipäeva oma sõpradega.

„Kas Tobiase isa tuleb ka?“ küsis ta siis.

„Ei. Tema sõidab vist Falsterbosse.“

„Aga Felicia?“

Victor noogutas. „Muidugi tuleb Felicia meiega.“

„Mis ta vanemad sellest arvavad?“

Madeleine hääles oli kuulda kahtlust, aga Victor teadis, et emale ta tüdruk meeldib.

„Nemad on *cool*’id.“

Tegelikult oli Felicia vanematele öelnud, et ta läheb Ebbaga maale. Ja Ebba oli öelnud, et tema läheb sinna, kuhu läheb Felicia.

Madeleine silmades püsis ikka veel kahtlus, kuid ta pöördus ja astus kõõgi keskel asuva laua juurde ja võttis sealt liua grillkanaga. Uks garaazist esikusse paukus.

Kohe tuleb Johan Ekengreen Suur, mõtles Victor.

„Kas Felicia vanemad ikka tõesti lubavad seda?“ küsis Madeleine grillkana söögilauale pannes.

„Ah, mida sa ometi jaurad!“

Victor sirutas käe keset lauda asuva piimapakendi järele ja kallask oma klaasi täis.

Madeleine ei lausunud sõnagi. Victor teadis, et ema solvus, aga tal polnud tahtmist vabandust paluda. Ema oli niikuinii kogu aeg hõivatud, miks ta hakkas õiendama just nüüd, kui Victoril olid oma plaanid?

Kui teie isaga sügisel Pariisi sõitsite, siis sobis see sulle küll. Siis pidin ma ise toime tulema.

„Ma olen kuusteist, ma saan hakkama,“ lausus ta. „Meid on ju pagana palju.“

Teades, et emale ei meeldi väljend „pagana palju“ vaatas Victor talle väljakutsuvalt otsa.

Madeleine jättis järele.

„Ära siis nüüd kohe vihasta,“ lausus ta. „Miks sa üldse nii kergesti ärritud? Sa ärritud iga asja peale, mis ma ütlen.“

„Ära siis jaura kogu aeg,“ ütles Victor.

Uks avanes ja Johan Ekengreen astus kööki. Ta vilistas rahulolevalt, märkamata pinevat õhustikku.

Victori isa sai varsti kuuskümmend kolm. Ta oli päevitunud ja käis mitu korda nädalas trennis. Juuksed olid ainult natuke

hõrenenud, Victor teadis, et ta neid salaja värvis, et halli märgata poleks.

„No tere teile!“

Laia naeratusega pani ta portfelli käest ja tõmbas lipsusõlme lõdvemaks. Siis võttis ta pintsaku seljast ja asetas tooliseljale.

„Victor ei tule meiega jaanipäevaõhtul kaasa,“ ütles Madeleine ja vaatas mehele keelitava pilguga otsa, nagu püüdes teda panna pojaga tõsiselt rääkima.

„Mispärast?“

Johan Ekengreen pöördus Victori poole, kuid enne, kui Victor vastata jõudis, jätkas Madeleine.

„Ta tahab sõita oma sõpradega Sandhamni selle asemel, et meiega Larssonite poole tulla.“

Isa naeris, kuigi Madeleine ilme tardus.

„Poss on juba suur. Tahab pidutseda Sandhamnis nagu kõik teisedki. Mina tema vanuses tahtsin sedasama.“

Johan sirutas käe avatud veinipudeli poole, mis seisis keset lauda, ja valas oma klaasi täis. Harjumuspäraselt nuusutas ta veini enne, kui seda maitses.

„Pole paha,“ lausus ta silti uurides.

„Johan, kuula,“ ütles Madeleine, pühkides kiirete ärritatud liigutustega nõudepesulauda.

„Kas ma siis tohin Sandhamni sõita?“ küsis Victor enne, kui isa Madeleinile vastata jõudis.

Kurat, küll ma neile alles näitan, kui ema Sandhamni ära keelab. Victoril oli raha küllalt, isa oli talle kooli lõpetamisel andnud ümbriku mitmetuhande krooniga. Lõpuhinded olid ju kõigele vaatamata täitsa head.

Ta saab selle eest jaaniõhtuks osta igasugu head värki.

„Ta pole veel täisealine,“ püüdis ema viimast korda vastuseisu näidata. „Sai alles kuusteist. Tal on liiga vara omapead pidutsema minna.“

„Ma oletan, et Felicia tuleb ka?“ küsis Johan.

„Jah.“ Victor noogutas pilku tõstmata. No kuule, isa, mõtles noormees, jäta nüüd järele.

„Ah nii.“

Johan Ekengreen pöördus naise poole.

„Jäta poiss rahule. Noor ollakse vaid kord elus.“

Ta võttis veel ühe lonksu veini. Läbi õhukese klaasi helkis veripunane vein.

„Poiss on seal saarestikus ainult mõned päevad.“

Laupäev

2. peatükk

NORA LINDE LAUSA ahhetas, kui Wilma Sköld Brandska villa teiselt korruselt alla astus.

Neljateistaastase Wilma silmad olid meigitud tumeda pliiatsiga ja ripsmed olid kaetud paksu kokkukleepunud tušiga. Teksaseelik oli nii lühike, et paistsid olevat hoopis šortsid ja tüdruku õhukese valge särgiku alt kumas läbi rinnahoidja.

Nora pingutas, et Wilma välimust mitte kommenteerida. Tüdruk käis alles kaheksandas klassis, kuid meik tegi ta vanemaks ja jättis temast liiga karmi mulje. Nora mõtles, et tüdrukut manitseda on Jonase asi. Nüüd, kus nad on alles kaheksa kuud koos olnud, ei saa Nora hakata Wilmat kasvatama, nagu oleks too tema enda laps.

Süües oli tüdruk istunud nagu nõelte peal, nagu oleks iga hetk, mille ta peab veetma ilma oma sõpradeta, talle tõeline piin. Niipea, kui ta sai, kadus ta üles vannitruppa, et end valmis sättida.

Wilma läks köögis Norast mööda ja astus söögituppa, kus istusid Adam ja Simon. Adam oli taldriku tühjaks söönud, kuid Simon nokitses ikka veel värskete kartulite kallal. Temale meeldisid esimesed mahedamaitseelised juunimugulad ja ta oli juba kolmandat korda juurde tõstnud.

„Isa,“ lausus Wilma. „Ma pean nüüd minema, ma jään juba hiljaks.“

Nora oli Wilmale järgnenud, kuid jäi söögitoa uksepiidale toetudes seisma. Oli märgata, et isegi Jonas jahmus, kui ta tütart nägi. Mõnikord tekkis Noral tunne, et Jonas ei taha aru saada, et Wilma on suureks kasvanud.

„Võta ikka jakk ka kaasa,“ ütles Nora ettevaatlikult. „Õhtul hilja läheb jahedaks. Tead küll, kuidas ilm siin saarestikus on.“

Wilma ei pööranud Norale mingit tähelepanu. Ta astus paar sammu Jonase poole.

„Palun anna mulle natuke raha,“ palus ta.

„Kas sa see kuu juba ei saanud?“

„Sain küll.“ Wilma venitas vastusega. „Aga see sain juba otsa.“

Jonas kergitas kulmu, kuid võttis siiski tagataskust rahakoti. Ta avas selle ja siis jäi ootama. Nagu kaaluks ta, kas ikka anda oma teismelisele tütrele lisaraha.

„Kallis issi, muidu ei tule mul tore õhtu.“

Wilma toetus tooli seljatoele ja nurus lapselikult ikka edasi. Korraks kujutles Nora, kuidas tüdruk nägi välja väiksena, tutid peas ja hambavahed laiad.

Nagu võiski arvata, andis Jonas alla. Ta tõmbas kotist kolm saja-kroonilist, pani need lauale ja pöördus siis tütre poole.

„Aga mis üle jääb, tahan ma tagasi,“ ütles ta.

Jonase hääletoonist ja Wilma rahulolevast ilmast võis välja lugeda, et seda küll ei juhtu.

Adam tõstis pilgu ja vaatas Wilmale pikalt otsa.

Nende vanusevahe oli vaid üks aasta, kuid Adam polnud seni olnud väga huvitatud sellest, et õhtul välja minna. Ta eelistas istuda kodus ja mängida arvutimänge, kas ükski või siis sõpradega. Nora teadis, et on ainult aja küsimus, kui temagi tahab välja lõbutsema minna ja Noral oli hea meel, et esialgu see veel nii ei ole. Nora lahutas Henrikust umbes ajal, kui Adamil algas puberteet ja ei üks ega teine protsess ei olnud kerge.

„Kas sa mulle kalli ei tegi enne, kui lähed?“ küsis Jonas rahakotti taskusse tagasi toppides.

Wilma tegi tiiru laua ümber ja kummardus korraks alla. Siis ajas ta selja sirgu, astus paar sammu tagasi ja küsis kahtlaselt ükskõikse häälega: „Kas sobib, kui ma tulen koju kella kaheks?“

Jonas kortsutas kulmu.

„Me leppisime ju kokku kella kaheteistkümneks. Sa tead ju, et meie emaga arvame just nii.“

„Aga... on ju jaanilaupäev. Kõik teised tohivad palju kauem olla, kas siis mina üksi pean nii vara kodus olema? See ei ole õiglane.“

Ära anna järele, mõtles Nora, ise rõõmus, et mitte tema ei pea praegu tülitsema. Tal oli endalgi küllalt muresid.

Nora seisis edasi ja ootas, mida Jonas ütleb, ise sekkumata. Isegi Simon oli seekord vait ja kooris taldrikul kartulit.

„Kallis issi...“

Wilma asetas pea viltu ja nägi nüüd veel alandlikum välja kui enne.

Jonas lükkas taldriku eemale.

„Teeme siis kell üks. Aga ainult seekord. Ma ei taha nüüd suve lõpuni mitte midagi kuulda hilistest õhtutest.“

Wilma näos peegeldusid vastuolulised tunded. Kas peaks jätkama seda kauplemist ja riskima sellega, et Jonas ärritub, või piirduma saavutatud pooliku võiduga?

Ilmselt on kell üks ikka parem kui mitte midagi, nii tegi Wilma paar tantsusammu ja lausus: „Ma luban. Aitäh kallis issi, küll sa oled hea.“

Wilma kummardas ette ja kallistas isa veel kord. Seekord oli ta rõõm ehe. Jonas tahtis tüdrukule pai teha, aga too libises väledalt eemale.

Möödamannes kinkis ta isegi Norale naeratus.

„Nägemiseni siis. Homme näeme.“

„Hoi ennast. Kas telefon on kaasas?“

„Jah, on küll.“

Wilma hääl oli kannatamatu, ta habras teismelisekeha oli juba teel.

„Hoi siis telefon sees ka,“ ütles Jonas. „Ära seda unusta. Sa pead lubama, et vastad, kui ma sulle helistan.“

Wilma oli juba ukse avanud ega pöördunud enam tagasi vaatama.

„Hästi, hästi. Ma luban. Ära õienda nii palju.“

Nora ohkas. Wilma mässib Jonase ümber oma sõrme, kuid Nora ei arvanud, et tüdrukul temaga see nii hästi õnnestuks. Küll on hea, et nad elavad järkuvalt eraldi, Nora oma uues korteris Saltsjöbadenis ja Jonas südalinna kolmetoalises.

Siin, Sandhamnis üürib Jonas Nora vana maja, millest Nora möödunud aastal välja kolis, kui ta poistega Brandska villasse elama asus. Villa on ilus möödunud sajandivahetusel ehitatud maja, mille Nora sai päranduseks tädi Signelt. Üürisuhete tõttu olidki nad Jonasega tutvunud.

Sel jaanipäeval olid kõik Nora pool, sest elektririkke tõttu polnud Jonase majas voolu. Saare elektrifirmad said viga parandama asuda alles järgmisel päeval.

Välisuks langes Wilma taga pauguga kinni ja läinud ta oligi.

3. peatükk

WILMA NAERATAS MAJAST väljudes rahulolevalt, väravat ta ei sulgenudki.

Telefon tegi häält.

„Kas tuled varsti? Olen juba sadamas/ Malena.“

Kiiruga toksis Wilma vastuse.

„Rahu kobe tln/ W.“

Tal ei olnud vähimatki soovi veeta jaaniõhtu Sandhamnis isa ja Nora seltsis, aga kui ta kuulis, et sõbrad linnast siia saarele sõidavad, hakkas ta äkki jaanipäeva lausa ootama, vaatamata Norale ja tolle lastele. Simon oli ju mõnikord täitsa armas, tahtis olla Wilmaga, kui ta multfilme vaatas. Aga Adam oli täitsa mööda, istus kogu aeg arvutis ja mängis neid nõmedaid arvutimänge kas siis üksi või oma samasuguste lootusetute sõpradega.

Isa ja Nora olid veel hullemad, nad muudkui käperdasid teineteist, kui arvasid, et keegi ei märka. Täitsa jama. Vastik. Miks pidi isa just Noraga semmima?

Jälle telefon.

„Kas sul on midagi kaasas ka?“

Wilma patsutas rahulolevalt oma kotti. Nora kartulikeldris oli mitu riulit veini täis. Wilma oli selle juhuslikult avastanud ja ta võttis kõige kaugemas nurgas olevast kastist kaks pudelit kaasa.

Ta oli terve nädala mõelnud, mida peole selga panna ja proovinud läbi kõik pused. Lõpuks otsustas ta lühikese valge teksaseeliku ja lihtsa topi kasuks. Ta tahtis olla kena, aga mitte ülepakutud.

H&M-st leidis ta uut sorti ripsmetuši, mida ta tegelikult endale lubada ei saanud. Parajal hetkel toppis ta selle endale taskusse.

Väärtegu, seda Wilma teadis, aga kui teda sellega ei tabata, süüdis-tagu H&M iseenast.

Wilmal oli kevadsemestril tekkinud uus kamp. Tema vana klassi omad olid kõik titad, ajasid kogu aeg lollu juttu. Poistel olid vinnid ja nad eputasid, kõne oli kord madalates toonides, siis läks see üle falsetti.

Aga uued sõbrad olid hoopis huvitavamad. Eriti Mattias. Tema oli Wilma paralleelklassis käiva sõbranna Malena poolvend. Malena ja ta poolvenna vanusevahe oli kaks ja pool aastat. Mattias käis kesklinna gümnaasiumis.

Ta oli pikk ja tumeda peaga ja ta oli lasknud juustel pikemaks kasvada. Poiss lükkas neid ikka kõrva taha, muidu hoidsid need lokki. Wilma tahtis hirmsasti sõrmi läbi Mattiase kiharate tõmata. Kaela ümber kandis noormees hõbeketti ja jalas kulukaid ja mokassiine. Ta oli palju kihvtim kui Wilma klassi poisid oma jubedate kapuutsiga pusade ja tossudega. Nagu ahvikari.

Wilma armus Mattisesse peaaegu silmapilkselt, kuid seni tundus, et noormees pole midagi märganud. Ta vaevalt üldse rääkis Wilmaga, kuigi tüdruk püüdis kogu aeg temas tähelepanu äratada.

Alati pärast seda kui nad olid kohtunud, istus Wilma tundide kaupa ja mõtles läbi kõik asjad, millest Mattias oli rääkinud. Analüüsis igat lauset ja seda, kuidas ta midagi öelnud oli. Ja ka seda, kuidas poiss teda vaatas, kui ta midagi ütles.

Wilma teadis, et ta pole ainuke, kellele Mattias meeldib. Poisil oli alati mitu tüdrukut käsil ja ta telefon piiksus pidevalt. Vahel itsitas ta ja näitas siis mõnd messi teistele poistele. Vahel poetas ironilise märkuse.

Wilma niisutas huuli, et saada aru, kas huulepulk ikka on peal. Värvitooni nimi oli Spring Blossom ja see oli roosakasoranž. Ka selle oli ta H&M-st virutanud ja värv laskis tal tema arvates paista vanema ja kogenuna.

Täna õhtul Mattias lihtsalt peab teda märkama. Tüdrukul oli kohe niisugune tunne, täna õhtul peab noormees mõistma, et Wilma polegi nii väike, mingi tita, keda ta noorem õde igale poole kaasa veab.

Veinipudelid käekotis on Wilma trofeed. Mattias veel näeb, et Wilma on tasemel, näeb, et ta sobib sellesse seltskonda.

Wilma oli valmis tegema ükskõik mida, et Mattiasega koos olla.

„KAS JOOME KOHVI silla peal?“ küsis Nora Jonasele otsa vaadates.

Päike oli veel kõrgel, kuigi kell hakkas juba kaheksa saama. Polnud ammu juhtunud, et jaaniõhtul oleks ilm nii ilus olnud ja oli nii hea tunda soojust pärast pikka pimedat talve.

Jonas tõmbas Nora enda kaissu. Libistas huuled üle naise juuste ja pomises: „Nüüd oleme me majas kahekesi.“

Nora toetas pea vastu mehe laupa ja nautis, et nad on nii lähestikku.

„Poisid on sõpradega väljas ja Wilma ei tule niipea,“ sosistas Jonas naisele kõrva.

Mehe suunurgas mängles naeratus ja Nora tundis, kuidas ta keha reageeris sellele kutsele – nabast voogas alla kuum laine ja kehas oli õõnes tunne. Huuled poolavali, kallutas ta ettepoole ja nende huuled kohtusid.

Siis tõmbus Nora eemale.

„Mõttele, kui Adam ja Simon peaksid tagasi tulema. Siis oleme küll väga lollis olukorras.“

Nora keeras end Jonase embusest lahti, tegemata välja mehe silmades peegelduvast pettumusest.

„Pärast on meil aega küll,“ ütles ta ja kummardus, võtmaks alumiselt kapiriivulilt kandiku. Ta pani sellele kaks kruusi, suhkrutoosi ja kannukese piima.

„Kas tahaksid midagi kohvi kõrvale?“ küsis ta. „Väike konjak jaaniõhtu puhul?“

Jonas ei paistnudki olevat solvunud, ta hoopis naeratas Norale nii kutsuvalt, et too andis peaaegu alla. Naine jäi Jonast vahtima, kui too toetus köögilauale, jalas teksad ja seljas roheline V-kaelusega särk, purjeriidest tennised paljaste jalgade otsas. Kuid mõte poegadele hoidis Norat tagasi.

„Ma joon ainult kohvi,“ lausus Jonas. „Aga võta sina, kui soovid.“

Nora mõtles järele. Kas tal ikka on isu konjaki või hoopis millegi muu järele?

Võib-olla üks väike naps. Nad olid söögi juurde joonud pudeli punast veini, aga kohvi juurde sobiks siiski midagi muud. Ta võttis pudeli Prantsuse konjakit ja kallas klaasi ühe piisa. Siis võttis ta kandiku, suundus läbi klaasveranda ja sealt alla pikast trepist, mis viis mereäärsele terrassile.

Aed kümbles ikka veel päikesepaistes ja kõrvalasuvast majast kuuldus naeru. Naabri paadisillale olid randunud mõned külaliste purjekad. Aeda oli kaetud suur laud ja õhus hõljus grill-liha lõhna. Kusagilt kaugemalt kuuldus joogilaulu, mis lõppes korraliku hüüdega: „Terviseks!“

Nora naeratas, kui kuulis napsiklaaside kokkulöömist. Just selline on Sandhamnile iseloomulik jaaniõhtu, mil kõik istuvad oma aias ja naudivad head sööki ja jooki.

Nora asetas kandiku valgele puitlauale ja Jonas keeras lahti termosekorgi. Nora tõstis kruusid lauale ja murdis tumeda šokolaadi tükikesteks.

Õhus oli kuulda hääli ja kui Nora üles vaatas, nägi ta kõrgel pea kohal pääsukeste parve. Lendavad linnud on selge märk sellest, et tulemas on kõrgrõhkkond, loodetavasti jääb ilm vähemalt lähipäevadel soojaks.

Rahulolevalt võttis Nora istet ja hakkas kohvi jooma. See on peaaegu liiga hea, et olla tõsi, mõtles ta.

4. peatükk

ELIN LAMAS SELILI ja ta tillukeses suus oli lutt, mis liikus tüdruku hingetõmmete rütmis. Väikesed sõrmed, mis veidi aega tagasi olid rusikas ja vehkisid vihaselt ta näo ees, lebasid nüüd õhukesel tekil. Pulkadega voodi ühes otsas oli mängukaru ja padja kohal rippus värvikirevate liblikatega voodikarussell.

Kriminaalinspektor Thomas Andreasson seisis oma Harö suvekodus valge pulkadega voodi kõrval ja vaatas oma tütart. Tüdruku heaks üles riputatud pimenduskardina vahelt immitses peenike valguskiir. Sellest piisas, et mees sai eristada lapse ilusaid näojooni. Kulmud olid nii heledad, et neid oli vaevalt nähagi ja õhukesed lokkis juuksesalgud katsid tüdruku kõrvu.

Thomas puudutas ettevaatlikult õrna lapsekätt. Küüned olid ilusad roosad, mõistmatult väikesed tema omadega võrreldes. Rind tõusis ühtlastes hingetõmmetes ja Thomas tundis kergendust.

Ta lapsuke magab ja on terve.

Kui lapse vanem õde Emily kolmekuusena suri, oli Thomase lein nii sügav, et ta hakkas peaaegu alla käima. See kaotus purustas ta abielu Pernillaga. Neid lahutas meeleheide, millest nad jagu ei saanud ja alles möödunud aastal leidsid nad tee tagasi teineteise juurde.

Pernilla helistas ja tegi ettepaneku kokku saada. Thomas kõhkles, hirm vanad haavad lahti rebida istus veel sügavalt ta sees. Aga kui nad uuesti kohtusid, siis meenus talle ainult helge pool: suveõhtu Stockholmis, kui nad teineteisesse armusid, Pernilla naeratus laulatusel Djurö kirikus, Emily sündimisega kaasnenud õnnetunne. Tundus, nagu poleks lahusolnud aega olnudki.

Nad said uue võimaluse.

Just Pernilla aitas Thomasel rohkem kui aasta tagasi Sandhamnis toimunud raskest jääõnnetusest üle saada. Thomas oli langenud seisundisse, kus elu paistis hallina ja ta ei olnud kindel, kas ta suudab politseinikuametis üldse jätkatagi. Tundus ülejõukäiv töötada uurijana, kui asjad kuhjusid ja tööjõudu polnud piisavalt.

Takkajärele veel süümepiinad ja kriipiv kahtlemine oma võimetes.

Aga kui ta lõpetab politseitöö, mis temast siis saab?

Suur muutus saabus Eliniga. Kui Thomas sai teada, et ta saab uuesti isaks, laskis depressioon lõplikult ta oma kleepuvast haardest lahti. Märtsis, kui tüdruk sündis, ärkaski Thomas oma kauakestnud tardumusest, nagu oleks aknalt pühitud õhuke tolmukiht ja ilm muutus taas selgeks ja läbipaistvaks.

Nüüd oli tüdruk juba peaaegu sama vana kui Emily tol ööl, kui ta suri magades, ilma et Thomas ja Pernilla saanuksid midagi teha.

Pilt surnud tütrest tol hommikul püsib ta silme ees igavesti.

„Thomas, kus sa jäid?“ Pernilla hääl kostis väljast verandalt. „Kohv jahtub ära.“

Thomas märkas, et ta hoidis tahtmatult voodist tugevasti kinni. Tahtejõudu kokku võttes laskis ta oma sõrmed voodist lahti ja paitas ettevaatlikult Elini pehmet põske. Tüdruk häälitseis kergelt, lutt pidi peaaegu suust välja kukkuma. Kiiresti lükkas Thomas selle suhu tagasi ja tütreke hakkas õnnelikult jälle seda imema.

Heitnud veel ühe pilgu lapsele, astus Thomas välja Pernilla juurde.

5. peatükk

ADRIAN KARLSSON KOHENDAS puusal oma rasket vööd, millel rippus politseiraadio, kumminui ja ametirelv. Juba vöö üksi kaalus üle kümne kilogrammi, kogu varustus ja riided rohkem kui viisteist kilogrammi.

Kui Adrian selle endale esimest korda külge kinnitas, läksid ta põlved raskuse all isegi nõrgaks, kuid praegu meeldis talle see tunne, et kõik vajalik on käeulatuses. Täna pani aga aparaatur teda selles tumesinises vormiriietuses veelgi rohkem higistama. Vormi eesmärk oli hoida sooja, mitte jahutust pakkuda.

Polnud esimene kord, kui Adrian jaanilaupäevaks Sandhamni suunati, kuid ilm polnud kunagi varem nii ilus olnud. Tõeline südasuvi alles 21. juunil. Kampsun oli märg juba mitu tundi tagasi ja selg higiga kaetud. Lühikesed helepruunid juuksed olid niisked.

Adrian ja ta töökaaslane Anna Miller seisid rannapromenaadil rootsipunase pika, poode täis hoone ees. Kell oli kaheksa läbi ja nende vahetus oli alanud kell kümme hommikul. Nad olid võtnud kiire lõunasöögi ja hiljem ka pärastlõunakohvi politsei kontaktikeskuses, mis oli nüüd, jaaniõhtul, nende käsutuses.

Anna oli konstaabel ja patrullteenistuses alles paar aastat pärast politseikooli lõpetamist. Ta oli kakskümmend seitse, viis aastat Adrianist noorem ja paarkümmend sentimeetrit lühem kui Adrian oma meeter kaheksakümne viiega.

Ta korea päritolu reetsid pilusilmad ja nõörsirged süsimustad juuksed, mida ta kandis hobusesabasse seotuna.

Vaatamata noorele eale oli ta hakanud ennast politseis kiiresti koduselt tundma. Oma naeratusega tegi ta relvituks need

agressiivsed kujud, keda ta kinni pidas ja vastas muhedalt kõigile teravatele kommentaaridele.

Iga kord, kui nad tabasid kellegi, kellel oli käes avatud pudel, sai see korralduse pudeli sisu välja valada. Sandhamnis oli jaani ajal avalikus kohas alkoholi joomine keelatud. Adrian ja Anna olid viisakad ja sõbralikud, kuid sõnum oli selge: sa kallad pudeli tühjaks. Kohe.

Noorimad, kes neile ette sattusid, polnud vanemad kui kolmteist-neliteist. Oli kurb näha, kuidas nad ringi tuigerdasid.

Millegipärast oli Stockholmi noorukitel tekkinud komme jaaniõhtuks linnast saarestikku sõita. Neil oli üksainus eesmärk: juua nii palju kui võimalik, kas siis paadil või mõnel saarel.

Jaaniõhtuks sõideti just Mõjasse, mis asub saarestiku põhjaosas. Järgmisel päeval aga lõuna poole, Sandhamni.

Nad hõivasid saared otsekui rohutirtsuparv.

Sandhalmil oli see aasta kõige hullem päev.

TÜMPSU OLI SADAMAST veidi kuulda ka Nora paadisillale. Juba varasest pärastlõunast oli palju mootorpaate möödunud väinast, mille ääres Sandhamn asus. Enamik neist oli täis noorukeid. Nora tõstis aeg-ajalt pilgu raamatult ja talle tundus, et paate valgus aina juurde.

Kui ainult kakkusi ei tuleks. Eelmisel aastal läks kakkuseks ja üks kopsuvigastusega noor poiss viidi helikopteriga haiglasse. Veel viimase hetkel.

Nora mõtles Wilmale. Tüdruku jakk rippus praegugi eeskojas nagi otsas. Wilma läks välja ilma üleriieteta, seljas vaid õhuke topp. Kas ta ikka mõtleb oma tervise peale?

Nagu Nora mõtteid lugedes avas Jonas suu.

„Kas ma olen sinu arvates Wilma suhtes liiga järeleandlik?“

Nora võttis kohvitassi, enne kui vastas. Ta tahtis valida sõnu, et sundimatut meeleolu mitte rikkuda.

„Sa annad talle mänguruumi,“ vastas ta lõpuks.

„Ma hellitan ta ära, tahad sa öelda?“

Jonas toetus vastu seljatuge ja naeratas, nagu teaks isegi, et ta pole tütreaga küllalt range.

„Jaaa.“ Nora venitas vastuse pikaks. „Võib öelda küll.“

Ta jäi vait ja vaatas merele. Päike lähenes juba Harõle, ja paari tunni pärast vajub sealse metsa taha. Kajakad tiirutasid paadisildade kohal, jahtides midagi söödavat. Naaberaiast kostus järjekordne kõmisev „terviseks“.

„Wilma teab täpselt, mis nupule vajutada, et oma tahtmist saada. Ta on üsna...“ Nora otsis sõna. „Üsna varaküps.“

Ta kavatses öelda „väljakutsuv“, ent ei tahtnud Jonast provotseerida. Ta tuletas endale meelde, et ta ei räägi praegu Henriku, oma endise mehega, kelle meeoleolu võis paugupealt muutuda. Jonasega oli kergem. Nora sai aru, et ta oli läinud alateadlikult pingesse juba enne, kui suu avas. Vanu harjumusi on raske muuta.

Jonas katkestas ta mõtted.

„Muidugi on sul õigus, aga polegi nii lihtne kogu aeg ohje pingul hoida. Eriti mitte praegu.“

Ta kallutas end Nora poole, võttis naise käe ja pööras peopesa ülespoole. Ta tõmbas hellalt üle naise käejoonte. Mehe nahk oli pehme.

„Wilma peab saama aega olukorraga harjuda. Tema jaoks on nii mõnigi asi uus nüüd, mil sina oled osa minu elust.“

Nora vaatas Jonast õhtupäikese paistel istumas. Mehe pruunikad juuksed olid kaela peal pikad ja ta pruunid silmad olid soojas valguses rohekad. Näoilme oli aval, tema jaoks polnud midagi keerulist. Alguses oli Norat häirinud nende vanusevahe, Jonas oli ju seitse aastat Norast noorem. Nora saab varsti nelikümmend üks. Nüüd ta enam sellele nii sageli ei mõelnud.

Jonase sõrmede ringjad paitused muutusid intensiivsemaks ja tekitasid Nora kõhus kõditunde. Miks oli Nora peale käinud, et nad praegu kohvi jooksid? Neil oleks olnud suurepärase võimalus, aga temal oli vaja ju alati nii meelegeitlikult korralik olla. Kui inimesel on muidu ümberringi kolm last, siis tuleb kõik võimalused ära kasutada.

„See on Wilmale suur muutus,“ jätkas Jonas.

„Minu poistele samuti.“

Nora mõistis, et ta häääl kõlas karmimalt, kui ta oleks tahtnud.